

Poslovni broj: P-2207/2023-24

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27 Split

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu po sucu ovog suda Draganu Ramljaku kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Dražena Baričević iz Knina, Imotska 5, OIB: 03255571777 zastupan po punomoćniku Jasminki Franić, odvjetnici iz Splita protiv tuženika Erste & Steiermärkische Bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 zastupana po OD "Metelko, Knežević & partneri" iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene dan 16. ožujka 2026. u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Jasminke Franić te zamjenik punomoćnika tuženika Anđele Musić, na ročištu za objavu dana 21. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba ,čl. 2. Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51401652-5103808811, kreditna partija: 5103808811, kojeg su zaključili Ivan Baričević iz Knina, Imotska ulica 5, OIB: 72964155734 i Erste & Steiermarkische bank d.d., OIB: 23057039320, u dijelu u kojem je, u članku 2. ugovoreno kako se stavlja na raspolaganje kredit u iznosu od 57.000,00 CHF, po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj, kako se ovo naznačeno strano sredstvo plaćanja određuje kao valuta ugovora a korisnik kredita se obvezuje vratiti odobreni iznos kredita sa pripadajućim kamatama uz valutnu klauzulu, u vrijeme i na način utvrđen ovim ugovorom, i članak 7., u kojem je ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Banke za valutu CHF, važećem na dan plaćanja a prema Odluci banke 200801211046665 od 22.01.2008.

II. "Nalaže se tuženiku da tužitelju Draženu Baričević iz Knina, Imotska 5, OIB: 03255571777, u roku 15 dana , isplati zakonske zatezne kamate na iznos od 3.822,71 EUR od dospijeca do isplate po stopi koja je određena člankom 29.st.2. Zakona o obveznim odnosima a koja se do 31.07.2015.g. određuje uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 % poena a od 01.08.2015.g. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje

koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena ,a od 01.siječnja 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 5 postotnih poena koje zatezne kamate teku na svaki dospjeli iznos, kako slijedi:

- 4,60 EUR počev od 18.03.2008.do isplate
- 1,97 EUR počev od 15.04.2008.do isplate
- 1,57 EUR počev od 15.10.2008.do isplate
- 6,24 EUR počev od 17.11.2008.do isplate
- 0,10 EUR počev od 17.12.2008.do isplate
- 14,65 EUR počev od 15.01.2009.do isplate
- 15,46 EUR počev od 16.02.2009.do isplate
- 9,46 EUR počev od 17.03.2009.do isplate
- 12,20 EUR počev od 15.04.2009.do isplate
- 11,89 EUR počev od 13.05.2009.do isplate
- 9,06 EUR počev od 16.06.2009.do isplate
- 10,32 EUR počev od 16.07.2009.do isplate
- 8,60 EUR počev od 14.08.2009.do isplate
- 10,83 EUR počev od 15.09.2009.do isplate
- 8,59 EUR počev od 15.10.2009.do isplate
- 10,54 EUR počev od 16.11.2009.do isplate
- 9,73 EUR počev od 15.12.2009.do isplate
- 14,08 EUR počev od 15.01.2010.do isplate
- 16,46 EUR počev od 15.02.2010.do isplate
- 16,02 EUR počev od 15.03.2010.do isplate
- 18,86 EUR počev od 15.04.2010.do isplate
- 23,43 EUR počev od 14.05.2010.do isplate
- 23,59 EUR počev od 15.06.2010.do isplate
- 30,90 EUR počev od 16.07.2010.do isplate
- 40,55 EUR počev od 15.09.2010.do isplate
- 34,00 EUR počev od 15.10.2010.do isplate
- 35,35 EUR počev od 15.11.2010.do isplate
- 43,19 EUR počev od 15.12.2010.do isplate
- 46,66 EUR počev od 14.01.2011.do isplate
- 41,32 EUR počev od 16.02.2011.do isplate
- 45,65 EUR počev od 16.03.2011.do isplate
- 48,40 EUR počev od 13.05.2011.do isplate
- 56,17 EUR počev od 15.06.2011.do isplate
- 68,06 EUR počev od 15.07.2011.do isplate
- 82,88 EUR počev od 16.08.2011.do isplate
- 61,50 EUR počev od 15.09.2011.do isplate
- 55,86 EUR počev od 14.10.2011.do isplate
- 54,36 EUR počev od 14.11.2011.do isplate
- 55,29 EUR počev od 15.12.2011.do isplate
- 60,52 EUR počev od 13.01.2012.do isplate
- 62,47 EUR počev od 15.02.2012.do isplate
- 60,35 EUR počev od 15.03.2012.do isplate
- 60,28 EUR počev od 13.04.2012.do isplate
- 61,95 EUR počev od 15.05.2012.do isplate
- 62,91 EUR počev od 14.06.2012.do isplate

- 60,87 EUR počev od 13.07.2012.do isplate
- 60,08 EUR počev od 14.08.2012.do isplate
- 56,42 EUR počev od 14.09.2012.do isplate
- 59,92 EUR počev od 15.10.2012.do isplate
- 61,56 EUR počev od 14.11.2012.do isplate
- 60,41 EUR počev od 14.12.2012.do isplate
- 58,86 EUR počev od 15.01.2013.do isplate
- 57,37 EUR počev od 14.02.2013.do isplate
- 57,71 EUR počev od 15.03.2013.do isplate
- 61,37 EUR počev od 15.04.2013.do isplate
- 55,64 EUR počev od 14.05.2013.do isplate
- 54,94 EUR počev od 13.06.2013.do isplate
- 54,94 EUR počev od 12.07.2013.do isplate
- 55,53 EUR počev od 14.08.2013 do isplate
- 56,80 EUR počev od 12.09.2013 do isplate
- 58,51 EUR počev od 14.10.2013.do isplate
- 59,13 EUR počev od 13.11.2013.do isplate
- 61,41 EUR počev od 13.12.2013.do isplate
- 59,01 EUR počev od 14.01.2014.do isplate
- 61,98 EUR počev od 18.02.2014.do isplate
- 62,74 EUR počev od 12.03.2014.do isplate
- 61,98 EUR počev od 14.04.2014.do isplate
- 59,72 EUR počev od 13.05.2014.do isplate
- 60,55 EUR počev od 12.06.2014.do isplate
- 62,11 EUR počev od 14.07.2014.do isplate
- 62,90 EUR počev od 13.08.2014.do isplate
- 63,02 EUR počev od 12.09.2014.do isplate
- 64,43 EUR počev od 14.10.2014.do isplate
- 65,90 EUR počev od 12.11.2014.do isplate
- 66,28 EUR počev od 12.12.2014.do isplate
- 66,48 EUR počev od 13.01.2015. do isplate
- 66,43 EUR počev od 12.02.2015.do isplate
- 66,43 EUR počev od 12.03.2015.do isplate
- 66,43 EUR počev od 14.04.2015.do isplate
- 66,43 EUR počev od 13.05.2015.do isplate
- 66,43 EUR počev od 12.06.2015.do isplate
- 66,43 EUR počev od 14.07.2015.do isplate
- 64,35 EUR počev od 12.08.2015.do isplate
- 64,35 EUR počev od 14.09.2015.do isplate

Za više traženo tužbeni zahtjev se odbija kao neosnovan.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove ovog parničnog postupka 2.466,94 eura sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude 21. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja je određena člankom 29.st.2.Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 5 postotnih poena.”

Obrazloženje

1. Prednik tužitelja pokojni Ivan Baričević je dana 27. svibnja 2023. podnio tužbu ovom sudu u kojoj je naveo da je s tuženikom zaključio Ugovor o kreditu dana 29. siječnja 2008. godine na iznos od 57.000,00 CHF. Također je naveo da je ugovorena valutna klauzula u CHF i promjenjiva kamatna stopa. Također je naveo da po kolektivnoj tužbi Trgovački sud u Zagrebu je donio presudu pod posl. br. P-1401/2012 te da je u toj presudi utvrđeno da je došlo do povrede kolektivnih interesa i prava potrošača, da su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača te da su ništetne i nepoštene ugovorne odredbe koje se tiču valutne klauzule i promjenjive kamatne stope pa je stoga i postavljen tužbeni zahtjev kako je to i određeno u izreci ove presude. Također je predmetni ugovor o kreditu konvertiran i zaključene je dodatke ugovora o kreditu.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu od 15. listopada 2023. naveo:

Prije upuštanja u raspravljanje u ovoj pravnoj stvari, tuženik sudu skreću pažnju da je odredbom čl. 14. Ugovora o kreditu broj 5102677347 od 19. listopada 2005. godine, (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu) za slučaj spora ugovorena nadležnost suda u mjestu sjedišta Banke. Time su ugovorne strane, ovdje parnične stranke, ugovorom potvrdile zakonske odredbe o opće mjesnoj nadležnosti za tuženika, i to odredbe čl. 46. i 48. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje u tekstu: ZPP). Dakle, sud čija je nadležnost sporazumno određena i sud čija je nadležnost za suđenje ustanovljena zakonom su istovjetni, pa je za suđenje u ovoj stvari nedvojbeno mjesno nadležan Općinski sud u Rijeci.

Sudu se stoga predlaže da po primitku ovog prigovora donese sljedeće rješenje.

Stavlja se izvan snage poziv za davanje odgovora na tužbu od dana 17. siječnja 2022. godine. Općinski sud u Splitu oglašava se mjesno nenadležnim za suđenje u ovoj stvari, te će se po pravomoćnosti ovog rješenja spis dostaviti Općinskom sudu u Rijeci kao mjesno nadležnom sudu. Podredno i opreza radi, budući da je na to pozvan ovosudnim pozivom, tuženik u nastavku daje sljedeći odgovor na tužbu tužitelja od 17. travnja 2019. godine. Tužitelj glavnim tužbenim zahtjevom zahtijeva da se utvrdi ništetnim cijeli Ugovor o kreditu te zahtijeva isplatu navodno preplaćenog iznos od kn 75.201,19 zajedno s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 31. srpnja 2015. godine pa do isplate. Tužitelj podrednim tužbenim zahtjevom zahtijeva da se utvrde ništetnim odredbe Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu, promjenu kamatne stope sukladno važećim odlukama Banke i naknadu za obradu zahtjeva i odobravanje kredita te zahtijeva isplatu navodno preplaćenog iznosa od kn 20.333,09 zajedno s pripadajućom zateznom kamatom na pojedinačne iznose do isplate. Tuženik u cijelosti spori osnovanost i visinu tužbe i postavljenih tužbenih zahtjeva tužitelja i to s više osnova, koje će u nastavku iznijeti. Tuženik ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja u zastari. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (u daljnjem tekstu: ZZZP) u svezi odredbe čl. 230. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO). Odredbom čl. 118. ZZZP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1.

ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

Dakle, zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a.

Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 12. siječnja 2022. godine, to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je potraživanje tužitelja u zastari. Osim toga, sve i kada bi sud prihvatio stajalište da je pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo do prekida zastare, a što se osporava u cijelosti, tuženik ističe da bi potraživanje tužitelja po osnovi navodno ništetne kamatne stope opet bilo u zastari.

Kako je kolektivna tužba podnesena dana 04.04.2012. godine, a čime je navodno došlo do prekida zastare, zastara za podnošenje tužbe za utvrđenjem ništetnim načina promjene kamatne stope (potraživanje po osnovi ništetne kamatne stope) nastupila bi opet dana 14.06.2019. godine, odnosno tužitelj je mogao podnijeti tužbu za utvrđenje ništetnim odredbe o načinu promjene kamatne stope do 13.06.2019. godine, čime tužitelj podnošenjem tužbe na dan 12. siječnja 2021. godine nema pravo potraživati navodno preplaćene iznose sa osnove promjene kamatne stope.

Da je predmetni kredit ugovoren isključivo u poduzetničke svrhe, odnosno radi adaptacije nekretnine i njenog daljnjeg iznajmljivanja, proizlazi i iz činjenice da se na adresi Dominikanska 7, Žedno nalazi objekt Villa Lipovac Trogir a koji objekt se između ostalog promovira na internet stranici za online rezervaciju apartmana Booking.com ZZZP u odredbi čl. 3. st. 1. t. 1. potrošača definira kao svaku fizičku osobu koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

Stoga, kako je namjena predmetnog kredita bila adaptacija apartmana za iznajmljivanje, tužitelj nije potrošač u smislu odredbi ZZZP-a te stoga niti ne uživa zaštitu po odredbama toga zakona. Shvaćanje da u konkretnoj situaciji tužitelju ne pripada pravo na zaštitu po odredbama ZZZP-a potvrđeno je i u odluci Županijskog suda u Rijeci, poslovni broj GŽ- 1960/2020 od 22. rujna 2021. godine.

„Pojam „potrošač” treba usko tumačiti, uzimajući u obzir položaj te osobe u određenom ugovoru, u vezi s njegovom prirodom i svrhom, a ne njezin subjektivan položaj, pri čemu se jedna te ista osoba može smatrati potrošačem u okviru određenih transakcija, a gospodarskim subjektom u okviru drugih. Konkretnije, Sud je u pogledu osobe koja sklapa ugovor s dvostrukom svrhom –odnosno za uporabu koja se jednim dijelom odnosi na njezinu profesionalnu djelatnost, a drugim dijelom na privatne svrhe – smatrao da se na tu osobu mogu primjenjivati navedene odredbe samo ako je veza između navedenog ugovora i profesionalne djelatnosti te osobe tako slaba da postaje marginalna pa stoga ima tek zanemarivu ulogu u kontekstu transakcije za koju je taj ugovor sklopljen, promatrane u cjelini.

S obzirom na ta razmatranja, na treće pitanje valja odgovoriti na način da se dužnik koji je sklopio ugovor o kreditu radi izvođenja radova obnove nekretnine u kojoj živi u cilju, među ostalim, da u njoj pruža usluge turističkog smještaja, ne može smatrati „potrošačem.” Slijedom navedenog, tuženik ističe da je očito da postoje okolnosti koje na strani tužitelja otklanjaju svojstva potrošača odnosno u smislu recentnog stajališta Suda EU tužitelj se ima smatrati gospodarskim subjektom u kontekstu predmetnog Ugovora o kreditu, slijedom čega se zahtjev za isplatu tužitelja uopće ne može

prosudivati prema ZZP-u i ZPK-u. Budući da je tuženik osporio tužitelju status potrošača i za to naveo prethodno navedene jasne razloge, tada je na tužitelju da dokaže da je predmetni kredit koristio samo sa osobne potrebe kako bi imao status potrošača prema odredbi članka 3. ZZP-a.

Da je teret dokaza u pogledu statusa potrošača u konkretnom slučaju na tužitelju, u istovrsnom predmetu zauzeo je i Županijski sud u Velikoj Gorici u rješenju poslovnog broja GŽ-226/2021 od 13. travnja 2021. godine u kojem navodi:

„U pogledu tereta dokaza, odlučne činjenice o statusu tužitelja kao potrošača, valja prije svega istaknuti kako prvostupanjski sud neosnovano smatra da je u situaciji kada je tužena osporila tužitelju njegov status potrošača i za to navela jasne razloge, teret dokaza da tužitelj ne bi bio potrošač je na tuženoj (tužena nije dužna dokazivati negativne činjenice), što osnovano ističe u žalbi. Tužitelj svoj tužbeni zahtjev u tužbi temelji upravo na povredi odredaba ZZP/03, pa je stoga u ovome postupku dužan dokazati odlučnu činjenicu da je potrošač u smislu ranije definicije čl. 3. toč. 1. ZZP/03, kako to tvrdi u svojoj tužbi.“

Odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu jest da su tužitelj i tuženik dana 18. veljače 2016. godine sklopili Aneks Ugovora o kreditu (dalje u tekstu: Aneks) kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15).

Tim Aneksom su parnične stranke stvorile novu pravnu osnovu, bez značaja obnove, na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Aneks ugovora o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika, kao pravni posao koji je sklopljen na temelju posebnog zakona ZIDZPK/15 i voljom stranaka, proizvodi pravne učinke od samoga početka i valjan je; Aneksom ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika stvorena je nova pravna osnova koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca;

Tužitelj kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove,

Tužitelj je prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Aneksa pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita.

Uzimajući u obzir prethodno navedeno i izraženi pravni stav VSRH-a, jasno je da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa, a što je uostalom i nesporno među strankama.

Naime, u tužbi tužitelj uopće ne osporava činjenicu da je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu. Međutim, ukoliko bi tužitelj osporavao provedenu konverziju sukladno odredbama ZIDZPK/15, tuženik predlaže provođenje financijskog vještačenja na način da se vještak očituje da li je konverzija provedena sukladno zakonskim odredbama ZIDZPK/15 te jesu li su prilikom izračuna konverzije i sklapanja Aneksa predmetnog

Ugovora o kreditu bile uzete u obzir navodne preplate tužitelja vršene s obzirom na promjene u kamatnim stopama kroz razdoblje od početka otplate predmetnog kredita pa do konverzije kao i da li je pri izračunu konverzije u obzir uzeta valuta kredita (CHF-EUR).

Tuženik ističe da se nakon oglednog spora već razvila brojna sudska praksa županijskih sudova RH, koji su sukladno uputama Vrhovnog suda RH, a sve u smislu ujednačavanja sudske prakse i ravnopravnosti svih u primjeni iste, donijeli presude kojima su u konačnici odbili deklaratorne i/ili kondemnatorne tužbene zahtjeve tužitelja iz razloga što su utužili iznose koji su sukladno odredbama ZIDZPK/15 obuhvaćeni provedenom konverzijom. Dodatno, tuženik ističe, da sve i kad bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi bio osnovan deklaratorni dio tužbenog zahtjeva tužitelja (a što se osporava u cijelosti), iz recentne sudske prakse županijskih sudova proizlazi stav da, unatoč tome, nisu osnovani kondemnatorni zahtjevi tužitelja, i to upravo zato što su posljedice možebitne ništetnosti spornih ugovornih odredbi iz osnovnog ugovora u potpunosti otklonjene konverzijom kredita kao valjanom novom pravnom osnovnom koja proizlazi iz kogentnih zakonskih odredbi.

Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se imalo smatrati da je cijeli Ugovor o kreditu ništetan. Naime, možebitna i eventualna ništetnost pojedinih odredbi ugovora, a što tuženik u cijelosti osporava da bi bio slučaj u konkretnom predmetu, ne može nikako povlačiti ništetnost i samog ugovora. Odredbom čl. 55. Zakona o zaštiti potrošača propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

Nadalje, odredbom čl. 324. Zakona o obveznim odnosima, a koji zakon čini lex generalis u odnosu na Zakon o zaštiti potrošača, propisano je skoro jednako da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen te da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

Slijedom navedenog, ukoliko bi se i smatrala ništetnom odredba o načinu promjene kamatne stope i odredba o valutnoj klauzuli, a što se u cijelosti osporava, to nipošto ne bi značilo da je ništetan cijeli Ugovor o kreditu.

Dakle, odredba o glavnom predmetu i cijeni može opstati i bez zaštitne klauzule i bez određivanja na koji se način mijenja kamatna stopa, pa stoga ništetnost tih odredbi ne može povlačiti ništetnost cijelog ugovora.

Štoviše, tuženik ističe kako je i stav recentne sudske prakse da eventualna ništetnost odredaba u dijelu u kojem je ugovorena zaštitna (valutna) klauzula i način na koji se mijenja kamatna stopa ne bi povlačila ništetnost cjelovitih odredbi o glavnom predmetu i cijeni, a još manje ništetnost ugovora s obzirom da to nisu bitni elementi ugovora o kreditu i ugovor može opstati bez njih.

Vezano za podredni tužbeni zahtjev kojim tužitelj zahtijeva da se utvrde ništetnim odredbe Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu, tuženik se očituje kako slijedi.

O odluci VTS-a i VSRH-a u kolektivnom postupku i presudama Suda EU Dana 17. rujna 2019. godine objavljena je odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. rujna 2019. godine, posl.br. Rev 2221/18, a kojom odlukom je potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja

2018. godine u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

Tuženik prije svega ističe da smatra da su obje gore navedene odluke nepravilne i nezakonite, a što osobito potvrđuju odluka Suda EU u predmetima C-81/19 i C-243/20, koje se vezano za konverziju razmatraju ovom odgovoru na tužbu.

Naime, kao što je i gore navedeno, zaključak Suda EU je da su odredbe ugovora koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive i da se stoga uopće ne može ispitivati da li su nepošteno, a sve iz razloga što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora.

Navedeni stav se ima primijeniti i na zakonsku odredbu o valutnoj klauzuli sadržanoj u čl. 22. Zakon o obveznim odnosima.

Odredba o valutnoj klauzuli sadržana u ovo-predmetnom ugovoru o kreditu propisuje da će se povrat obveza po tom kreditu obračunati po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja. Odredba članka 22. Zakona o obveznim odnosima propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti te da ako strane nisu ugovorile drugi tečaj, obveza se ispunjava u valuti Republike Hrvatske prema prodajnom tečaju koji objavi devizna burza, odnosno HNB i koji vrijedi na dan dospelosti, odnosno, po zahtjevu vjerovnika, na dan plaćanja. Dakle, ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u ovo-predmetnom ugovoru odraz je dispozitivne zakonske odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima te je stoga sukladno mišljenju Suda EU izraženom u odlukama C-81/19 i C-243/20 isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, čak i ako se o navedenoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo.

Međutim, ukoliko bi naslovni sud smatrao da je ipak potrebno utvrditi okolnosti informiranosti tužitelja kao potrošača, tj. informacije koje su mu bile na raspolaganju prije, prilikom i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, kao što to proizlazi iz odluka VTS-a i VSRH-a, tuženik se očituje kako slijedi.

O informiranosti tužitelja i postupanju tuženika u fazi pregovora.

Tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak. Naime, tuženik je prvenstveno u reklamnom materijalu kao i oglasima:

- u ponudi nudio kredite uz valutnu klauzulu u CHF, EUR i USD (a ne isključivo ponudu kredita u CHF);
- ni na koji način nije preferirao, sugerirao ili nagovarao druge potrošače pa tako i tužitelja na bilo koju opciju iz ponude; težište stavio na kreditiranje bez jamaca dakle na opću ponudu stambenih kredita bez jamaca;
- isticao je da svako kreditno zaduživanje, bez obzira na valutnu klauzulu predstavlja određeni rizik kojeg tražitelj kredita pa tako i tužitelj mora biti svjestan; na letcima egzaktno, grafički prikazao kretanje tečaja CHF, EUR i USD u odnosu na kunu za razdoblje od 6 (šest) godina prije 2004;

Tuženik nadalje napominje kako su potrošačima pa tako i tužitelju prilikom savjetovanja u bankama predočavani i uručivani obrasci u kojima se decidirano pojašnjava pojam valutne klauzule, te promjena tečajeva stranih valuta za koje je vezana valutna klauzula (npr. EUR, CHF ili USD) koja utječe na promjenu iznosa povrata kredita (glavnica, kamate, naknada...) u kunama. U svim poslovnicama Banke

svakodnevno je moguće provjeriti i tečaj određene strane valute, a navedene informacije tužitelj je mogao dobiti i na besplatnom info telefonu Banke 0800 7890 ili na Internet stranici Banke www.erstebank.hr. Tuženik je tužitelja kao i općenito potrošače upozoravao i informirao o valutnoj klauzuli i to na više različitih načina:

Iz Ugovora o kreditu koji prileži spisu vidljivo je da sadrži posebnu odredbu valutna klauzula u kojoj je jasno i nedvojbeno navedeno da će se povrat obveza iz ugovora obračunavati po srednjem tečaju ERSTE BANKE za CHF (po istom onom po kojemu je i korisnik kredita primio sredstva), te da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama a koji može nastati uslijed promjene tečaja. Nadalje tužitelj je potvrdio svojim potpisom da ga je tuženik informirao o posljedicama i svim eventualnim rizicima tečaja. Iz - Informacija Pojam «valutna klauzula» i rizici financiranja u kunama s valutnom klauzulom - koji su svi potencijalni korisnici kredita mogli preuzeti i koji su bili na dispoziciji svim potencijalnim potrošačima pa tako i tužitelju u poslovnica jasno je vidljivo da je tuženik dao upozorenje korisnicima kredita. U navedenom dokumentu stoji jasno upozorenje da promjena tečaja stranih valuta za koje je vezana klauzula (npr. EUR, CHF ili USD) utječe na promjenu iznosa povrata kredita u kunama. Navedeni dokument sadrži i primjer promjene mjesečnih anuiteta kada je mjesečni anuitet EUR 100.- . Pa tako se navodi da ukoliko jedan mjesec srednji tečaj banke iznosi kn 739,54 za 100 Eur, a slijedeći mjesec 753,36 za 100 Eura, tada je obveza korisnika kredita za taj mjesec da vrati iznos od kn 753,36. Dakle, prikazan je primjer u Eurima iz kojeg je vidljivo da se mjesečni anuitet u razmaku od samo jednog mjeseca može promijeniti za skoro 2%. Naravno u slučaju da se tečaj promijeni na niže tada je i obveza korisnika kredita manja.

Nadalje, u istom dokumentu tuženik informira potrošače pa tako i tužitelja da je svakodnevno moguće provjeriti tečaj određene strane valute i to na besplatnom telefonu banke ili na internet stranici banke. Također je tuženik u tom dokumentu informirao korisnike kredita da ne može preuzeti odgovornost niti jamčiti na bilo koji način za eventualne slučajeve povećanja kunske protuvrijednosti iznosa pri otplati kredita uslijed promjene tečaja.

Tuženik ističe kako su ugovaranjem valutne klauzule, tužitelj i tuženik dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa pristali na rizik promjenjivosti tečaja. Navedeno je razvidno iz činjenice kako se u ponudi tuženika nisu nalazili samo ugovori o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, pri čemu su različiti financijski proizvodi imali različite uvjete. Pritom je iznimno bitno istaknuti da se spomenuti rizik promjenjivosti tečaja odnosi i na svaku drugu valutu u odnosu na kunu, a ne samo na CHF. Naime, razvoj tečaja strane valute nije moguće unaprijed predvidjeti, kako u odnosu na CHF, tako i u odnosu na druge valute.

Isto tako, nesporno je da je institut valutne klauzule bio i još uvijek jest općeprihvaćen od svih subjekata u društvu. Svaka osoba, pa tako i tužitelj se već sigurno susretao s pravnim poslovima gdje se cijena, naknada i slično ugovara na temelju tečaja domaće valute (HRK) u odnosu na bilo koju stranu valutu (CHF, USD, EUR i sl.) i stoga svaka osoba kao i tužitelj je svjestan i ne može postati nesvjestan, pa čak i bez obzira koje informacije primi prilikom sklapanja takvog ugovora, da mu obveza ovisi o tečaju te strane valute u odnosu na domaću valutu u trenutku kada bi ta trebao ispuniti tu obvezu, bez obzira na stvarnu vrijednost u trenutku ugovaranja. Dakle, radi se o institutu koji je apsolutno prepoznat, prihvaćen je u našem društvu i upotrebljava se i upotrebljavao se u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu. Svakoj osobi, a ne samo tužitelju, trebalo je biti jasno da sklapa ugovor o dugoročnom kreditu i da se tijekom tako dugog vremenskog razdoblja ne može očekivati da će takav

ugovor proizvoditi jednake ekonomske učinke prilikom sklapanja i prilikom konačne otplate kredita.

Isto tako, svakoj razumnoj osobi, pa tako i tužitelju je jasno da se svjetska ekonomija bazira na slobodnom tržištu i da se prilike u društvu ekonomske i druge mijenjaju pa tako i tečaj valuta.

Slijedom navedenog odredba ugovora kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak ne može uopće biti predmetom ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, a sve i da naslovni sud zauzme stav da može, ista nije nepoštena, jer sukladno pravilima pravne logike i duhu zaštite potrošača ne predstavlja nerazumljivu odredbu. Naime, navedena odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama.

Vezano za podredni tužbeni zahtjev kojim tužitelj zahtijeva da se utvrde ništetnim odredbe Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na promjenu kamatne stope sukladno važećim odlukama Banke, tuženik se očituje kako slijedi.

a) Tuženik ističe kako je sve promjene kamatne stope izvršio sukladno tada važećim pozitivnim propisima Tuženik je naime prije donošenja ZIDZPK (112/12 i 143/13) bio u obvezi samo prethodno izvijestiti potrošača o promjeni kamatne stope prije nego što se ona počne primjenjivati na ugovorni odnos s potrošačem, putem sredstava javnog informiranja ili na drugi odgovarajući način (čl. 175. Zakona o bankama, NN 84/02, 141/06), odnosno prema Zakonu o kreditnim institucijama (čl. 308. NN 117/08,) tuženik je bio dužan obavijestiti potrošača o promjeni ugovorene kamatne stope najmanje petnaest dana prije nego što se nova stopa počne primjenjivati, te uz obavijest dostaviti i izmijenjeni otplatni plan. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja istih, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan.

Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18) propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.

Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“

Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek

podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

Uzgred, podredno i opreza radi, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga sukladno glavnom tužbenom zahtjevu tužitelja utvrdio ništetnim cijeli Ugovor o kreditu, a za što tuženik opetovano ističe da je u cijelosti neosnovano i apsurdno, tuženik izjavljuje prigovor radi prebijanja svoje tražbine na vraćanje cjelokupnog iznosa danog kredita zajedno s pripadajućim kamatama.

a) Pored svega dosad iznesenog u ovom postupku, ukoliko sud iz bilo kojeg razloga utvrdi ništetnom pobijanu odredbu o valutnoj klauzuli, a što tuženik osporava u cijelosti, tada tuženik ističe prigovor radi prebijanja svoje tražbine s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta u iznosu od kn 1.414,79 (kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja).

Slijedom toga, tuženik sudu predlaže presudom utvrditi da postoji tražbina tuženika prema tužitelju koja iznosi kn 1.414,79 zajedno sa zateznim kamatama tekućim na iznose od:

- kn 0,10 od 02.11.2005. pa do isplate,
- kn 2,16 od 02.12.2005. pa do isplate,
- kn 1,41 od 02.01.2006. pa do isplate,
- kn 8,15 od 02.02.2006. pa do isplate,
- kn 19,52 od 02.03.2006. pa do isplate,
- kn 25,24 od 02.04.2006. pa do isplate,
- kn 23,08 od 02.05.2006. pa do isplate,
- kn 20,98 od 02.06.2006. pa do isplate,
- kn 25,14 od 02.07.2006. pa do isplate,
- kn 26,43 od 02.08.2006. pa do isplate,
- kn 19,12 od 02.09.2006. pa do isplate,
- kn 21,51 od 02.10.2006. pa do isplate,
- kn 21,09 od 02.11.2006. pa do isplate,
- kn 24,48 od 02.12.2006. pa do isplate,
- kn 34,13 od 02.01.2007. pa do isplate,
- kn 40,62 od 02.02.2007. pa do isplate,
- kn 37,61 od 02.03.2007. pa do isplate,
- kn 39,37 od 02.04.2007. pa do isplate,
- kn 55,79 od 02.05.2007. pa do isplate,
- kn 59,83 od 02.06.2007. pa do isplate,
- kn 65,15 od 02.07.2007. pa do isplate,
- kn 65,12 od 02.08.2007. pa do isplate,
- kn 57,82 od 02.09.2007. pa do isplate,
- kn 68,68 od 02.10.2007. pa do isplate,
- kn 68,94 od 02.11.2007. pa do isplate,
- kn 61,33 od 02.12.2007. pa do isplate,
- kn 62,16 od 02.01.2008. pa do isplate,
- kn 46,00 od 02.02.2008. pa do isplate,
- kn 35,14 od 02.03.2008. pa do isplate,
- kn 24,42 od 02.04.2008. pa do isplate,
- kn 49,57 od 02.05.2008. pa do isplate,
- kn 56,56 od 02.06.2008. pa do isplate,
- kn 48,93 od 02.07.2008. pa do isplate,

- kn 64,13 od 02.08.2008. pa do isplate,
- kn 60,71 od 02.09.2008. pa do isplate,
- kn 45,69 od 02.10.2008. pa do isplate,
- kn 28,68 od 02.12.2008. pa do isplate, i to do dana 31.12.2007. godine po stopi koju određuje članak 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01.01.2008. do isplate s kamatama po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se do 31.07.2015. koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od dana 01.08.2015. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

Također se sudu predlaže konstitutivnom odlukom izvršiti prijeboj tražbine tuženika s tražbinom tužitelja. Ukoliko bi tužitelj osporavao visinu postavljenih prigovora radi prijeboja, to tuženik predlaže provođenje financijskog vještačenja na okolnost: izračuna novčanog iznosa, izraženog u kunama po mjesecima, kao razlike između iznosa anuiteta koje bi tužitelj platio da se primjenjivao tečaj CHF spram HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita i iznosa anuiteta koje je tužitelj stvarno plaćao po tečaju CHF spram HRK na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta i to za razdoblje iz ove toč. prigovora radi prijeboja.

U odnosu na tužbeni zahtjev tužitelja kojim zahtijeva utvrđenje nišetnim odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi te ukoliko sud utvrdi nišetnom pobijanu odredbu (a što se osporava u cijelosti), tuženik ističe da bi imao protutražbinu prema tužitelju budući bi se između stranaka primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa od 5,49% (postala bi fiksna za cijelo razdoblje otplate kredita). U tom slučaju tužitelj više ne bi imao pravo na sniženje kamatne stope od dana 1. svibnja 2011. godine niti bi uživao zaštitu zakonskog fiksiranja kamatne stope na 3,23% iz razloga što se navedena kamatna stopa primjenjivala samo na ugovore s promjenjivom kamatnom stopom. Naime, deklaratornom pravnom zaštitom suda koja djeluje ex tunc tužitelj bi izašao iz režima pravne zaštite ustanovljenim odredbom čl. 11.a ZPK i imalo bi se smatrati kako je korisnik kredita s ugovorenom fiksnom kamatnom stopom, pa prema tome i nema pravo na povlašteni anuitet u smislu cit. zakonske odredbe.

S obzirom na navedeno tuženik predlaže naslovnom sudu da utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju, koja iznosi CHF 613,94 odnosno u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju na dan plaćanja svakog anuiteta iznos od kn 3.864,35 zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na sljedeće iznose:

- CHF 1,71 izraženo u kn 10,35 od 02.06.2011. pa do isplate,
- CHF 1,71 izraženo u kn 10,45 od 02.07.2011. pa do isplate,
- CHF 1,70 izraženo u kn 11,08 od 02.08.2011. pa do isplate,
- CHF 1,69 izraženo u kn 10,91 od 02.09.2011. pa do isplate,
- CHF 1,69 izraženo u kn 10,39 od 02.10.2011. pa do isplate,
- CHF 6,43 izraženo u kn 39,45 od 02.11.2011. pa do isplate,
- CHF 6,39 izraženo u kn 39,07 od 02.12.2011. pa do isplate,
- CHF 6,36 izraženo u kn 39,40 od 02.01.2012. pa do isplate,
- CHF 6,33 izraženo u kn 39,79 od 02.02.2012. pa do isplate,
- CHF 6,29 izraženo u kn 39,54 od 02.03.2012. pa do isplate,
- CHF 6,26 izraženo u kn 39,01 od 02.04.2012. pa do isplate,
- CHF 6,22 izraženo u kn 38,87 od 02.05.2012. pa do isplate,
- CHF 6,19 izraženo u kn 38,90 od 02.06.2012. pa do isplate,

- CHF 6,14 izraženo u kn 38,38 od 02.07.2012. pa do isplate,
- CHF 6,11 izraženo u kn 38,21 od 02.08.2012. pa do isplate,
- CHF 6,07 izraženo u kn 37,77 od 02.09.2012. pa do isplate,
- CHF 6,03 izraženo u kn 37,14 od 02.10.2012. pa do isplate,
- CHF 5,99 izraženo u kn 37,33 od 02.11.2012. pa do isplate,
- CHF 5,95 izraženo u kn 37,20 od 02.12.2012. pa do isplate,
- CHF 5,91 izraženo u kn 36,96 od 02.01.2013. pa do isplate,
- CHF 5,87 izraženo u kn 36,10 od 02.02.2013. pa do isplate,
- CHF 5,84 izraženo u kn 36,31 od 02.03.2013. pa do isplate,
- CHF 5,80 izraženo u kn 36,16 od 02.04.2013. pa do isplate,
- CHF 5,75 izraženo u kn 35,61 od 02.05.2013. pa do isplate,
- CHF 5,72 izraženo u kn 34,77 od 02.06.2013. pa do isplate,
- CHF 5,68 izraženo u kn 34,28 od 02.07.2013. pa do isplate,
- CHF 5,64 izraženo u kn 34,36 od 02.08.2013. pa do isplate,
- CHF 5,59 izraženo u kn 34,27 od 02.09.2013. pa do isplate,
- CHF 5,55 izraženo u kn 34,56 od 02.10.2013. pa do isplate,
- CHF 5,51 izraženo u kn 34,02 od 02.11.2013. pa do isplate,
- CHF 5,46 izraženo u kn 33,85 od 02.12.2013. pa do isplate,
- CHF 5,42 izraženo u kn 33,71 od 02.01.2014. pa do isplate,
- CHF 24,41 izraženo u kn 152,71 od 02.02.2014. pa do isplate,
- CHF 24,19 izraženo u kn 152,29 od 02.03.2014. pa do isplate,
- CHF 23,97 izraženo u kn 150,42 od 02.04.2014. pa do isplate,
- CHF 23,75 izraženo u kn 148,10 od 02.05.2014. pa do isplate,
- CHF 23,53 izraženo u kn 146,31 od 02.06.2014. pa do isplate,
- CHF 23,31 izraženo u kn 145,12 od 02.07.2014. pa do isplate,
- CHF 23,08 izraženo u kn 144,84 od 02.08.2014. pa do isplate,
- CHF 22,86 izraženo u kn 144,62 od 02.09.2014. pa do isplate,
- CHF 22,62 izraženo u kn 143,00 od 02.10.2014. pa do isplate,
- CHF 22,39 izraženo u kn 142,12 od 02.11.2014. pa do isplate,
- CHF 22,16 izraženo u kn 141,47 od 02.12.2014. pa do isplate,
- CHF 21,93 izraženo u kn 139,68 od 02.01.2015. pa do isplate,
- CHF 21,69 izraženo u kn 138,60 od 02.02.2015. pa do isplate,
- CHF 21,45 izraženo u kn 137,07 od 02.03.2015. pa do isplate,
- CHF 21,21 izraženo u kn 135,53 od 02.04.2015. pa do isplate,
- CHF 20,97 izraženo u kn 133,99 od 02.05.2015. pa do isplate,
- CHF 20,73 izraženo u kn 132,47 od 02.06.2015. pa do isplate,
- CHF 20,48 izraženo u kn 130,87 od 02.07.2015. pa do isplate,
- CHF 20,23 izraženo u kn 129,27 od 02.08.2015. pa do isplate,
- CHF 19,98 izraženo u kn 127,67 od 02.09.2015. pa do isplate i to do dana 31.07.2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od dana 01.08.2015. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja.

Također se sudu predlaže konstitutivnom odlukom izvršiti prijeboj tražbine tuženika s tražbinom tužitelja.

Ukoliko bi tužitelj osporavao visinu postavljenog prigovora radi prijeboja, tuženik predlaže provođenje financijskog vještačenja na okolnost:

- izračuna novčanog iznosa, izraženog u CHF i HRK po mjesecima, kao razlike između kamata koje bi tužitelj platio da se u tom razdoblju primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa i stvarno plaćenih kamata po sniženim kamatnim stopama i to za razdoblje iz ove toč. prigovora radi prijeboja.

Tuženik zadržava pravo korigirati prigovor radi prijeboja nakon provođenja financijskog vještačenja sve do zaključenja glavne rasprave.

Tuženik ističe da i dalje ustraje u navodima iznesenim u toč. IV. ovog odgovora na tužbu, tj. u navodima da tužitelj nema valjanu pravnu osnovu potraživati bilo kakva obeštećenja s osnove možebitne ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu, a sve zbog odlučne činjenice da su ugovorne strane zaključile Aneks Ugovora o kreditu kojim je provedena konverzija sukladno ZIDZPK/15.

Međutim, podredno i opreza radi te pod uvjetom da naslovni sud iz bilo kojeg razloga bude smatrao da bi tužbeni zahtjev tužitelja na isplatu bio osnovan, tuženik ističe da naslovni sud ne može zanemariti činjenicu da je tužitelj postavio tužbeni zahtjev na način da od tuženika zahtijeva isplatu preplaćenih iznosa kao razlike između početnih parametara (tečaj odobrenja kredita i početno ugovorena kamatna stopa) i stvarne otplate bez da je umanjio taj iznos za iznos preplate koji mu je tuženik priznao u konverziji.

Naime, odredbom čl. 5.3. Aneksa Ugovora o kreditu utvrđeno je da na dan naveden u zaglavlju Aneksa (dakle na dan 18. veljače 2016. godine) postoji više uplaćeni iznos (preplata) tužitelja u iznosu od kn 8.473,67, a čije će se korištenje/isplata regulirati Sporazumom iz čl. 7. toga Aneksa.

Odredbom čl. 7. Aneksa Ugovora o kreditu parnične stranke su suglasno utvrdile da će se dio više uplaćenog iznosa, koji ne prelazi 50% iznosa ukupnog zbroja budućih anuiteta/obroka u EUR u kunsjoj protuvrijednosti preostalih na dan 30.09.2015. godine, koristiti za podmirenje 50% iznosa budućih anuiteta u EUR u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan podmirenja po njihovom dospijeću sve dok se iznos te preplate ne iskoristi u cijelosti.

Na pregledu prometa po partiji kredita (za EURsku konvertiranu partiju) jasno proizlazi da se iznos preplate od kn 8.473,67 uzima u obzir i to s danom 30.09.2015. godine kao iznos od kn 7.730,84 te s danom 18. veljače 2016. godine (datum sklapanja Aneksa) kao iznos od EUR 97,33 (kn 742,83), što ukupno čini iznos od kn 8.473,67. Dakle, nesporno je da je tuženik tužitelju priznao preplatu po konverziji u iznosu od kn 8.473,67 i da bi stoga naslovni sud, u slučaju da dosudi tužitelju preplate po početnim parametrima (a što se osporava u cijelosti), tužitelju dosudio i iznos za koji je tuženik tužitelju već umanjio potraživanje po njihovom ugovornom odnosu. Drugim riječima, usvajanje tužbenog zahtjeva kako ga je postavio tužitelj dovelo bi do ne pripadajuće imovinske koristi za tužitelja, i to u visini dvostrukog iznosa koji je tužitelju kao preplata već priznat konverzijom.

Stoga, tuženik ovim odgovorom na tužbu ističe uvjetni procesnopravni prigovor radi prijeboja, kojim predlaže da sud utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju, koja iznosi kn 8.473,67 zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na sljedeće iznose:

- kn 7.730,84 od 01.10.2015. do isplate,

- kn 742,83 od 19.02.2016. do isplate,

po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih

na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena. Također se sudu predlaže konstitutivnom odlukom izvršiti prijeboj tražbine tuženika s tražbinom tužitelja.

Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbaci tužbu tužitelja podredno odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je u dokazne svrhe pregledao i pročitao ugovor o kreditu od 16. siječnja 2008., dodatak tog ugovora, otplatni plan, obavijest o promjeni kamatne stope, potvrdu o plaćenim kamatama, obavijest tuženika, obavijest banke o stanju kredita, nalaz i mišljenje sudskog vještaka Marijana Jovića.

4. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

5. Punomoćnici stranka su popisali parnični trošak.

6. Iz ovako provedenog dokaznog postupka među parničnim strankama nije sporno da su stranke zaključile ugovor o kreditu te da je zaključen Aneks tog ugovora te da je predmetni ugovor konvertiran.

7. Iz ovako provedenog dokaznog postupka se ukazalo spornim da li su ništetne odredbe ugovora o kreditu vezano za tečaj CHF i promjenjivu kamatnu stopu te da li tužitelj ima pravo potraživati razliku zbog promjene tečaja te promjenjive kamatne stope te da li je predmetni stan korišten za stanovanje ili iznajmljivan u ekonomske svrhe.

8. Tuženik u dosadašnjem tijeku postupka u bitnom navodi kako navodno tužitelj „nema pravni interes“ za vođenje ovog postupka te kako tužitelj navodno ne može po osnovnom ugovoru o kreditu potraživati isplatu.

9. Zajedničko tvrdnjama tuženika je to da jednostavno nisu točne jer:

- Tužitelj ima pravni interes nakon provedene konverzije
- Tužitelj nije u cijelosti obeštećen provedenom konverzijom

10. Naprotiv, tužitelj ima pravni interes i nakon provedene konverzije osporavati osnovni ugovor te ima pravo temeljem toga ostvarivati svoja prava, prije svega pravo na isplatu, odnosno povrat sve koristi koju je tuženik stekao temeljem nepoštenog ugovora i nepoštenih ugovornih odredbi.

11. Da tužitelj ima pravo na potpuno obeštećenje, odnosno pravo na sudsku zaštitu i pravo na povrat sve koristi koju je tuženik stekao temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi iz Ugovora o kreditu potvrđuju dvije presude na koje je u dosadašnjem tijeku postupka tužitelj već ukazao, a to su:

- odluka Suda Europske unije u predmetu C-118/17, Dunai i
- odluka Vrhovnog suda RH u predmetu poslovni broj Rev-2868/2018-2 od 12.2.2019. godine a sada ističe kako su u međuvremenu donesene i još dvije značajne odluke i to:
 - odluka Suda Europske unije u predmetu C-452/18, Ibercaja Banco

- odluka Vrhovnog suda RH u predmetu poslovni broj Rev-18/2018-2 od 26.5.2020.godine

12. U pogledu ovih dvaju odluka tužitelj je već u svom pripremnom podnesku ukazao kako iz istih proizlazi da konverzija kredita ne smije i ne može biti prepreka za potpuno obeštećenje potrošača temeljem Direktive 93/13 o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje Direktiva 93/13) i to obeštećenje povratom sve koristi koje je tuženik neopravdano stekao na štetu tužitelja, a upravo temeljem nepoštenog ugovora, odnosno odredbi ugovora.

13. Tužitelj je o tim presudama i u njima zauzetim pravnim shvaćanjima detaljno izložio u svojim dosadašnjim podnescima pa se upućuje na iste radi nepotrebnog ponavljanja.

14. Tužitelj ističe kako je dana 9.7.2020. godine Sud Europske unije donio je obvezujuću presudu C-452/18, Ibercaja Banco.

15. Naime, tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako je konverzija bila dobrovoljna, a Sud unije je u ovom predmetu upravo odlučivao o slučaju kada je izmjena ugovora poduzeta dobrovoljno, a ne izravno na temelju zakona.

16. Sud unije je u takvoj situaciji utvrdio da potrošač može sklopiti dobrovoljni sporazum kojim zamjenjuje nevaljanu ugovornu odredbu drugom ugovornom odredbom, međutim zaštite koju mu pruža Direktiva 93/13 i koristi koje bi imao od sudskog proglašenja odredbe nepoštenom potrošač se ne može odreći, odnosno može se odreći samo pod da uvjetom ako je u trenutku odricanja znao da je odredba o kojoj sklapa sporazum nepoštena i ništetna i slobodno pristao da se zaštite odrekne na što ukazuje t. 30 presude:

17. Nadalje, Sud Europske unije zaštitu potrošača u ovoj presudi tumači na način da navodi kako se bilo koja odredba ugovora kojom se mijenja potencijalno nepoštena ugovorna odredba smatra nepoštenom ako u suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja prouzrokuje neravnotežu na štetu potrošača, a to osobito podrazumijeva isključenje prava potrošača na sudsku zaštitu pa se potrošač nikada valjano ne može ugovoriti odricanje od buduće sudske zaštite, na što ukazuje t. 77.:

18. Drugim riječima, Sud unije utvrđuje da se bilo koja odredba bilo glavnog, bilo novog (ili dodatka ugovora) može utvrditi nepoštenom i ništetnom pogotovo ukoliko bi se bilo koja odredba Dodatka ugovora o konverziji, odnosno on sam kao takav tumačio na način da isključuje pravo potrošača na sudsku zaštitu u kojem slučaju je takav Dodatak/Sporazum/Novi ugovor nepošten i ništetan i sud ga u skladu s Direktivom 93/13ima isključiti iz primjene.

19. U bitnom, ukoliko dvije presude Suda unije, već ranije navedenu presudu C-118/17 Dunai i sada presudu C-452/18, Ibercaja Banco, sagledamo kao cjelinu sasvim jasnim proizlazi kako ni izravna zakonska intervencija kojom se mijenja ugovorni odnos, kao ni dobrovoljna intervencija kojom se mijenja ugovorni odnos ne može potrošaču uskratiti zaštitu koju mu pruža Direktiva 93/13, a to je povrat sve koristi koju je trgovac stekao na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi.

20. Ukratko, presuda C-118/17, Dunai, razrješava pitanje obeštećenja u slučaju kada je izmjena ugovora rezultat zakonodavne intervencije, a presuda C-452/18, Ibercaja Banco, razrješava pitanje obeštećenja u slučaju kada je izmjena ugovora dobrovoljna.

21. U oba slučaja potrošač ima pravo na povrat sve koristi koju je trgovac stekao.

22. Posebno ukazuje i na to kako se u ovom predmetu treba voditi računa u Povelji Europske unije o temeljnim pravima (dalje Povelja), odnosno činjenici kako je konkretni predmet u dosegu prava Unije što znači to da u odnosu na njega treba primjenjivati i garancije koje potrošačima daje Povelja, posebice pravom na djelotvornu sudsku zaštitu predviđenim njenim člankom 47. koji pojedincima dodjeljuje prava na koja se mogu pozivati pred sudovima država članica, uključujući u sporovima između privatnih stranaka, a koje načelo djelotvorne sudske zaštite bi pogrešnim tumačenjem Dodatka ugovora ili odluke iz oglednog postupka na način da zakonodavna intervencija per se prekludira zaštitu temeljem Direktive 93/13, bilo povrijeđeno te bi takvo tumačenje predstavljalo povredu prava Unije.

23. Sud unije eksplicitno je primjerice u predmetu C-34/13, Kušionova, utvrdio da uvjete iz članka 38. o zaštiti potrošača i 47. Povelje o djelotvornoj pravnoj zaštiti treba poštovati i od primjene Direktive 93/13, navodeći, t. 47.:

24. S jedne strane, valja podsjetiti da članak 38. Povelje određuje da politike Unije osiguravaju visoku zaštitu potrošača. Članak 47. Povelje odnosi se na pravo na učinkovit pravni lijek. Te uvjete treba poštovati i kod primjene Direktive 93/13 (vidjeti u tom smislu presudu Pohotovost', EU:C:2014:101, t. 52.).“a ukazuje se i na presudu Suda Unije od 17. travnja 2018., C-414/16, Egenberger, t. 70. do 82., u kojoj je ovaj Sud dao sljedeće tumačenje:„71. S druge strane, valja naglasiti da je, poput članka 21. Povelje, njezin članak 47. koji se odnosi na pravo na djelotvornu sudsku zaštitu dovoljan sam za sebe i da ne mora biti pojašnjen odredbama prava Unije ni nacionalnog prava kako bi se na temelju njega pojedincima dodijelilo pravo na koje se kao takvo mogu pozivati.“82. Slijedom navedenog, na drugo pitanje valja odgovoriti da je nacionalni sud pred kojim se vodi postupak između dvoje pojedinaca dužan, kad primjenjivo nacionalno pravo ne može protumačiti na način koji je u skladu s člankom 4. stavkom 2. Direktive 2000/78 (o kojoj se u tom postupku radilo, op. Podn.), osigurati, u okviru svojih nadležnosti, pravnu zaštitu koja za pojedince proizlazi iz članka 21. i 47. Povelje te zajamčiti puni učinak tih članaka, po potrebi odbijanjem primjene svake protivne nacionalne odredbe.

25. Dakle, čak i ako bi se ZID ZPK 2015 pogrešno i protivno pravu Unije tumačio na način da je, a nije, slijedom njegove primjene, odnosno zaključenja Dodataka Ugovora o kreditima, izgubljeno pravo potrošača na sudsku zaštitu, utvrđenje ništetnosti ugovora i potraživanje potpunog obeštećenja i povrata svega što je stečeno na temelju nepoštenih i ništetnih ugovora i nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi, ovaj sud kao i svi sudovi, dužni su u skladu s pravom Europske unije i načelom djelotvorne sudske zaštite, čl. 47. Povelje, zajamčiti puni učinak Direktive 93/13 i Zakona o zaštiti potrošača i to odbijanjem primjene svake protivne odredbe ZID ZPK 2015 te, drugim riječima, ukoliko ga se protumači na taj način ZID ZPK 2015 ne bi bio

primjenjiv te bi ponovno potrošač imao pravo na utvrđenje ništetnosti ugovora i potpuno obeštećenje.

26. Tužitelj ukazuje na presudu Suda unije C-51/17, OTP Bank i OTP Faktoring, i ostalu pripadajuću sudsku praksu, u kojoj Sud unije navodi kako se nepoštenost i ništetnost procjenjuju i utvrđuju prema trenutku zaključenja samog ugovora o kreditu, što je uostalom i izričito propisano čl. 4. stavak 1. Direktive 93/13. U konkretnom slučaju čak se radilo o tome da je tamo zakonodavac s obvezujućim i ex tunc učinkom, izmijenio određene odredbe sadržane u ugovorima o kreditu pa je svejedno Sud unije naveo kako to nije od utjecaja na procjenu i utvrđenje nepoštenosti i ništetnosti, na što ukazuje točka 83. te presude:

27. Stoga na četvrto pitanje treba odgovoriti da članak 4. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtijeva da se jasnoća i razumljivost ugovornih odredbi ocjenjuju pozivanjem na sve okolnosti koje su postojale u trenutku sklapanja ugovora i na sve ostale odredbe tog ugovora, neovisno o tome što je nacionalni zakonodavac kasnije neke od njih proglasio ili smatrao nepoštenima te ih zbog toga ukinuo.“
odnosno isto potvrđuje i primjerice presuda Suda unije, C-260/18, Dziubak, točka 52.: To utvrđenje ne dovodi u pitanje činjenica, koju je istaknuo Raiffeisen, da članak 4. stavak 1. Direktive 93/13 ocjenu nepoštenosti neke odredbe vezuje, „u vrijeme kada je ugovor sklopljen“, za sve popratne okolnosti sklapanja ugovora, jer se svrha te ocjene suštinski razlikuje od svrhe posljedica poništavanja ugovora.“ kao i druga pripadajuća sudska praksa primjerice presuda Suda unije, spojeni predmeti CC-482/13 do 487/13, Unicaja banko i Caixabank, t. 37. U tom kontekstu valja podsjetiti da se u skladu s člankom 4. stavkom 1. Direktive 93/13 nepoštenost ugovorne odredbe procjenjuje tako da se u obzir uzimaju narav robe ili usluga na koje se ugovor odnosi kao i sve popratne okolnosti koje su postojale u vrijeme sklapanja ugovora. Iz toga proizlazi da se u tom smislu također moraju procijeniti posljedice koje navedena ugovorna odredba može imati u okviru nacionalnog prava koje se primjenjuje na ugovor, a to podrazumijeva ispitivanje nacionalnog pravnog sustava (vidjeti rješenje Sebestyén, C-342/13, EU:C:2014:1857, t. 29. i navedenu sudsku praksu).

28. Tužitelj dakle ističe da sve kada bi se Dodatak ugovora i ZID ZPK 2015 protumačio protivno pravu Unije kako je to gore iskazano, sud tada takve odredbe Dodatka ugovora i ZID ZPK 2015 na takav način ne smije primijeniti na što ga obvezuje zakonodavstvo Europske unije, a kako je to objasnio Sud Europske unije primjerice u presudi C-414/16, Egenberger, a na što sada jasno ukazuje i najnovija odluka Vrhovnog suda RH, poslovni broj Rev-18/2018 od 26.5.2020. godine

29. Tužitelj ističe kako je Vrhovni sud RH dana 26.5.2020. godine donio odluku poslovni broj Rev-18/2018-2 kojom je revizijskom odlukom prihvatio reviziju potrošača koji je proveo konverziju kredita sukladno ZID ZPK 2015 te odlučio u bitnom kako potrošači i nakon provedene konverzije imaju pravo utvrđivati ništetnost odredbi osnovnog ugovora o kreditu kako bi ostvarili svoja prava.

30. Ova odluka je značajna stoga što Vrhovni sud RH sada nakon provedenog oglednog postupka jasno navodi kako konverzijom valute kredita nipošto nije "sve riješeno" između banke i potrošača niti je točno da tužitelj „nema pravni osnov“ kako to pogrešno navodi tuženik, te jasno navodi kako se tužbe potrošača, kao ovdje tužitelja, nipošto ne mogu zbog provedbe konverzije odbiti.

31. Takvu odbijajuću presudu u konkretnom predmetu Vrhovni sud RH je ukinuo.

32. VSRH u svojoj reviziji pojašnjava kako se ima primjenjivati njegova odluka poslovni broj Rev-2868/2018 te kako potrošač koji je proveo konverziju ima pravo utvrđivati ništetnim i osnovni ugovor i ugovorne odredbe kako bi ostvario svoja prava, a temeljno pravo potrošača, neodvojivo od utvrđenja nepoštenosti i ništetnosti, jest upravo pravo na povrat sve neosnovano stečene koristi koju je tuženik stekao.

33. Vrhovni sud RH jasno i navodi kako su netočne interpretacije tuženika o tome da bi navodno osnovni ugovor „prestao postojati“ pa da stoga tužitelj navodno nema pravni osnov ni pravo na obeštećenje pa VSRH navodi kako je osnovi ugovor: „proizvodio pravne učinke, a između ostalog koji pravni učinci se upravo odnose na ispunjavanje obveza korisnika kredita temeljem nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi.“

34. Prema tome, Vrhovni sud jasno navodi kako je pravni učinak ugovora o kreditu bio upravo to što je tužitelj plaćao, a tuženi stjecao novčane iznose, temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

35. Kao što je tužitelj to već naveo, tuženik je neosnovano stekao 134.100,51 kuna koje tužitelju nije još uvijek vratio, a iznos neosnovano stečenog utvrđen je upravo financijskim vještačenjem po sudskom vještaku.

36. Zadržavanje takve stečene koristi od strane nepoštenog trgovca, ovdje tuženika, a usprkos zahtjevu tužitelja na povrat, protivno je pravu Europske unije.

37. Dakle, sukladno jasnim i obvezujućim stajalištima kako Suda Europske unije, tako i Vrhovnog suda RH sasvim je jasno da tužitelj ima pravni interes te ima pravo na potpuno obeštećenje koje potpuno obeštećenje nije dobio sklapanjem Dodatka ugovora o kreditu.

38. Tužitelj je naime slijedom nepoštenih ugovornih odredbi oštećen i to do provedbe konverzije i uvažavajući provedenu konverziju, upravo za utuženi iznos na ime više naplaćenog po anuitetima od zaključenja ugovora do provedbe konverzije i za iznos koji se odnosi na razliku u glavnice kredita, odnosno razliku između glavnice kako je postavljena nakon provedene konverzije i glavnice kako je stvarno trebala iznositi na dan provedbe konverzije ukoliko eliminiramo primjenu nepoštenih ugovornih odredbi o kamati i valuti.

39. Prema tome konverzijom kredita nije udovoljeno zahtjevu Direktive 93/13, koja zahtjeva potpunu restituciju i povrat u stanje kao da nepoštenih odredbi nema. Konverzijom je naime, i to uvažavajući efekte konverzije u umanjenju glavnice, tužitelj još uvijek ostao oštećen upravo za utuženi iznos od ukupno 62.830,64 kn jer konverzija nije tužitelja dovela u početni pravni i činjenični status u kakvom bi bio na dan 30.9.2015., kao dan kada je konverzija provedena pa prema tome tužitelj nije u cijelosti obeštećen.

40. Za vrijeme trajanja ovog postupka Vrhovni sud RH je proveo tzv. „ogledni postupak“ međutim taj postupak nije od značaja u ovom predmetu, a zasigurno nema značaj za ovaj postupak na način kako to potpuno pogrešno interpretira tuženik.

41. Vrhovni sud RH u oglednom postupku naime nije odlučivao i izričito se ogradio od davanja odgovora na pitanje obeštećenja potrošača na temelju nepoštenih i ništetnih pojedinih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Štoviše, sva razmatranja VSRH dana su u kontekstu valjanosti dodatka ugovora, a ne obeštećenja, pa time i ona o primjeni presude Dunai.

42. Ovo je sasvim jasno iz same odluke VSRH, a izričito stoji u trećem pasusu od kraja na posljednjoj stranici ove odluke kada Vrhovni sud RH navodi kako o pitanju jesu li osnovani pojedini kondemnatorni zahtjevi korisnika kredita nakon što su sklopili sporazum o konverziji valja odlučiti u svakom pojedinom slučaju, a kako je obrazloženo u pasusu o pravnom interesu u istoj odluci kada se navodi:

43. U tom pak pasusu VSRH navodi kako ostaje kod svoje ranije odluke Rev-2868/18 o postojanju pravnog interesa kod potrošača koji su konvertirali svoje kredite i tužili na isplatu te kako se kod ovakvih konkretnih zahtjeva za isplatom pravni interes potrošača ne može isključiti te da bi suprotno trebao dokazivati u svakoj parnici tuženik: a što je sada potvrđeno i u novoj revizijskoj odluci VSRH, poslovni broj Rev-18/2018-2. pa prema tome Vrhovni sud nije naveo kako se navodno pravni interes tužitelja „ne bi mogao isključiti jedino u slučaju“ konverzija koje nisu provedene suglasno ZID ZPK 2015.

44. VSRH navodi kako se u takvim slučajevima pravni interes nikako ne bi mogao isključiti, a u drugim bi mogao ako tuženik dokaže da takvog interesa nema. Uostalom, nakon oglednog postupka Vrhovni sud RH je u svojoj odluci poslovni broj Rev-18/2018-2 od 26.5.2020. izričito naveo kako konverzija kredita nije prepreka utvrđenju ništetnih ugovora o kreditu niti ništetnosti pojedinih odredbi ugovora pa VSRH navodi:

45. Prema tome u ovoj parnici tuženik ne samo da nije dokazao da tužitelj nema pravni interes već je upravo suprotno sasvim jasno da tužitelj sukladno pravu Unije i sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH u odluci Rev-18/2018-2 od 26.5.2020. ima pravni interes za utvrđenjem nepoštenosti i ništetnosti kao i za ostvarenjem prava temeljem toga, odnosno povratom koristi koju je tuženik neosnovano stekao, a o tome je koliko je korist tuženik stekao u konačnici se očitovao i sudski vještak u svom nalazu i mišljenju iz kojeg jasno proizlazi kako tužitelj konverzijom uopće nije u cijelosti obeštećen zbog čega tuženik nikako ne može dokazati da pravni interes tužitelja ne postoji.

46. Kod takvog stanja stvari u ovoj parnici za pitanje utvrđenja ništetnosti i obeštećenja jedino je važno je li konverzija ispunila uvjet Direktive 93/13 i osigurala povrat sve koristi koju je tuženik stekao, a irelevantno je pritom je li konverzija retroaktivna ili nije, a to je Sud unije jasno izrekao u predmetu C-51/17, OTP Bank i OTP Faktoring.

47. Tužitelj posebno napominje i to kako je konverzija bila retroaktivna isključivo u smislu da je zakon zahvatio ugovore koji su u trenutku stupanja zakona na snagu bili

u tijeku. Naime, da nije bilo toga, zakon bi vrijedio od dana stupanja na snagu, 30.9.2015., i odnosio se samo na ugovore o kreditu koji su zaključeni nakon 30.9.2015., dakle ne bi imao nikakvog učinka. Upravo stoga je zakonodavac pribjegao ovoj tzv. prividnoj retroaktivnosti što je uostalom Ustavni sud obrazložio u svojoj odluci U-I-3685/2015 i dr.:

„Utoliko, sukladno doktrini i sudskoj praksi prava Europske unije koja je ustavno pravno primjenjiva na ovaj slučaj (primjerice, "Temelji prava Europske zajednice" Uvod u ustavno i upravno pravo EZ, II. hrvatsko izdanje/uredio M. Matulović, Pravni fakultet Sveučilišta u Rijeci, Rijeka, 2004., str. 149. - 150.), nije riječ o "pravoj (actual)" nego o "prividnoj (apparent)", odnosno "nepravoj ili kvazi-retroaktivnosti" kod koje se novo pravno pravilo primjenjuje na odnose kreirane pravnim aktima ili poslovima nastalima prije njegova stupanja na snagu, ali nisu dovršeni.“

48. Konkretno je to značilo da se ZID ZPK 2015 odnosio i na tužitelja čiji ugovor u trenutku stupanja na snagu zakona još uvijek nije bio ispunjen.

49. Štoviše, Ustavni sud jasno navodi:

„ZIDZOPK-om normirana prava odnosno dužnosti i obveze pojedinih adresata (vjerovnika, potrošača, jamaca) koja proizlaze iz građanskopravnih, porezno pravnih i prekršajno pravnih učinaka konverzije (čija provedba nastupa s danom 30.9.2015. kao danom stupanja na snagu zakona) ostvaruju se i izvršavaju tek nakon stupanja na snagu osporenog zakona pa odredbe koje reguliraju pojedine pravne situacije u njegovoj primjeni djeluju tek pro futuro, a nepovratno.“

50. Za ovaj postupak irelevantno je pritom čak i to je li konverzija bila retroaktivna jer je jedino važno je li konverzija ispunila uvjet povrata sve koristi, a irelevantno je pritom za pitanje obeštećenja i to je li Dodatak ugovora nova pravna osnova, radi li se o izravnoj intervenciji zakonodavca ili se radi o volji stranaka itd. itd., a što dokazuju presude C-118/17, Dunai, i C-452/18, Ibercaja Banco.

48. Potpunosti izlaganja radi, tužitelj ponovno upućuje na suglasnu volju stranaka, a ona je bila takva da zakluče dodatak glavnom ugovoru, što jasnim proizlazi iz samog sadržaja Dodataka ugovora te čl. 1. i čl. 24. istog Dodatka, kao što se upućuje na činjenicu da se tužitelj nikada i nigdje nije odrekao sudske zaštite, prava na tužbu ili prava na obeštećenje koju mu pripada temeljem Zakona o zaštiti potrošača i Direktive 93/13. Uostalom, čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača jasno je propisano kako se potrošač ne može odreći prava koja mu pripadaju te kako bi takve odredbe bile ništetne:

Članak 41.

(1) Potrošač se ne može odreći niti mu se mogu ograničiti prava koja ima na temelju ovoga Zakona ili drugih zakona kojima se štite prava potrošača.

(2) Ugovorne odredbe koje su za potrošača nepovoljnije od onih propisanih ovim Zakonom ili drugim zakonima kojima se uređuje zaštita potrošača ništetne su.

Dokaz: Uvid u Dodatak ugovora o kreditu

51. Uostalom ovo potvrđuje i sam VTSRH u gore citiranoj odluci PŽ-6632/2017-2 u kojoj navodi: „Odredbom članka 81. stavka 2. ZZP/03 i odredbom članka 96. stavka 2. ZZP/07 propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije

pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.“

52. Prema tome naravno da tužitelj ima svako pravo tražiti da se takva konkretna odredba utvrdi ništetnom. Sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku čl. 502. c. (dalje ZPP9 te Zakona o zaštiti potrošača čl. 138 a (sada lk. 118, dalje ZZP) ovakva presuda obvezuje ovaj sud te ovaj prvostupanjski sud ne može u ovom postupku donijeti nikakvu drugačiju odluku pošto je vezan za pravno utvrđenje ove presude o ništetnosti ugovorne klauzule u švicarskim francima, a što ukazuje i Vrhovni sud u svojoj odluci poslovni broj Rev.3142/2018-1 od 19.3.2019. godine kada upozorava na izravan učinak pravomoćnih presuda iz spora kolektivne pravne zaštite što znači da u pogledu osnova potraživanja sudovi u pojedinačnim postupcima nemaju potrebu izvođenja bilo kakvih dokaza, osim izvesti dokaz financijsko knjigovodstvenim vještačenjem u smislu utvrđenja iznosa koje je tuženik neosnovano stekao pošto bi vođenje postupka na drugačiji način predstavljalo povredu odredaba Zakona o parničnom postupku i Zakona o zaštiti potrošača vezano za kolektivnu pravnu zaštitu.

53. U pogledu Općih uvjeta također tuženik neosnovano prigovara jer je i to tom pitanju odlučio Vrhovni sud RH u predmetu poslovni broj Rev 1172/2018-2 od 19.03.2019. u kojoj odluci je VSRH, po izvanrednoj reviziji Zagrebačke banke d.d. jasno ustvrdio kako je kamatna stopa utvrđena na ovaj način također samovoljno i protuzakonito određena od strane tuženika i to baš na identičan način na koji je tuženik od početka ugovornog odnosa samovoljno određivao kamatne stope. Sukladno iznijetom jasno je da je tuženik i nakon donošenja bilo kakvih dokumenata, Općih uvjeta promjene kamatnih stopa nezakonito naplaćivao kamatnu stopu koja je veća od početne kamatne stope te neosnovano stjecao mjesečne iznose koje tužitelj sada potražuje u ovoj tužbi tim više što je ponovno samovoljno odredio i maržu i parametar i to na način da je "zatečenu kamatnu stopu" naprosto samovoljno podijelio na proizvoljno određenu maržu i parametar.

54. Prigovor zastare je neosnovan pošto je i tom pitanje riješeno odlukom Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev-2245/17-2 u kojoj je najviši sud dana 20.03.2018 zauzeo pravno shvaćanje u vezi pitanja zastare u istovjetnim predmetima, i to po izvanrednoj reviziji Zagrebačke banke d.d. kako je tijek zastare prekinut podnošenjem tužbe u sporu kolektivne pravne zaštite te da nikakve zastare u ovom predmetu nema niti može biti. Na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja prvostupanjski sud je smatrao da je pravomoćno utvrđeno da je tužena kao poslovna banka povrijedila prava tužiteljice kao potrošača, tj. korisnika kredita u smislu da je ugovorila nepoštenu i ništetnu odredbu jednostrano promjenjive kamatne stope kredita i valutu kredita iskazanu u švicarskom franku pa da joj je dužna vratiti, odnosno nadoknaditi vrijednost postignute koristi ostvarene uplatama više plaćenih anuiteta na ime promjenjive kamatne stope na ime valutne klauzule sve sukladno odredbi članka 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine") br. 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15 u daljnjem tekstu :ZOO) koja visina tužbenog zahtjeva da je utvrđena provedenim financijskim vještačenjem sukladno kojem je tužiteljica i uredila tužbeni zahtjev. Pri tome sud je primijenio odredbe članak 81. stavka 1. i 2. članka 83., članka 84. i članka 87. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja

predmetnog Ugovora o kreditu, u daljnjem tekstu Zakon o potrošačima) ukazujući i na odredbe članka 241. 215., 323 i 1115 ZOO.

55. Dakle u ovom postupku kao pojedinačnom nije bilo potrebno ponovno provoditi potpuni dokazni postupak, a što je izraženo i u stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske odlukom Rev.3142/2018 od 19. ožujka 2019. Ovo stoga jer prema odredbi članka 502. stavak 1 ZPP zdruge, tijela ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana mogu kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povrijeđuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava.

56. Odredbom čl. 502 b. ZPP propisan je sadržaj tužbe iz članka 502., ZPP , dok je u članku 502 c ZPP propisan učinak presude donije po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava. Tom odredbom propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.. stavak 1. ZPP da su određenim postupanjem uključujući i propuštanje tužene, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Tako označene odredbe propisuju izravni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu, mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen tužbom iz čl. 502.a stavak 1. ZPP. Dakle imajući u vidu direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača te presuda donesenih po tim tužbama koje kao takve obvezuje sudove u pojedinačnim postupcima, uz odgovarajuću primjenu citiranih odredaba čl. 502.c. ZPP-a ovaj sud prihvaća kao pravilno pravno shvaćanje prvostupanjskog suda da i u pojedinačnim postupcima koje pokreću potrošači, upravo radi isplate temeljem posljedica ništetnih ugovornih odredaba (a tužena nije dovela u pitanje da se ovdje radi o postupku kojeg je pokrenula tužiteljica kao potrošač) , nije nužno provoditi poseban dokazni postupak. što je sukladno i recentnoj praksi revizijskog suda. Vezano za presudu Europske unije broj C 81/19 od 9. srpnja 2020 te isticanje prigovora da bi se u konkretnom slučaju radilo o dispozitivnim normama koje ne ulaze u područje primjene Direktive Vijeća od 5. travnja 1993. broj 93/13 EEZ, tuženoj ponovno valja ukazati na direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača te presuda donesenih po tim tužbama. Tužena je sve navedene prigovore mogla i morala isticati u navedenim postupcima u kojima su prihvaćeni zahtjevi iz kolektivnih tužbi temeljem činjeničnih i pravnih utvrđenja na koje se poziva tužitelj, a za koja je utvrđenja vezan sud u ovome postupku, temeljem naprijed spomenutih odredaba članka 502.a članka 502 .h. ZPP. Utoliko u navedenom dijelu nisu ostvareni žalbeni prigovori tužene. S obzirom da učinak nepoštenih ugovornih odredaba djeluje ex tunc unatrag od trenutka sklapanja Ugovora smatra se da nepoštena ugovorna odredba nikada nije bila ugovorena tako da u odnosu na tužiteljicu kao potrošača i ne može imati učinak (Što je sukladno odlukama Europskog suda za ljudska prava u kojima je Europski sud utvrdio i definirao pravila koja vrijede neovisno o tome je li ugovorna odredba proglašena nepoštenom u postupku individualne ili pak kolektivne zaštite nepoštenih odredaba. U konkretnom

slučaju kod utvrđenja nepoštenim a time i ništetnim i bez pravnog učinka ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i jednostranom odlukom tužene banke i o valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franka, tužiteljica je stekla pravo od tužene zahtijevati isplatu novčanih iznosa koje je isplatila temeljem tih ništetnih odredaba. Kako je tužiteljica istaknutim zahtjevima zatražila isplatu upravo novčanih iznosa koje je tužena isplatila temeljem ništetnih odredaba Ugovora o kreditu, čiju je visinu prvostupanjski sud pravilno utvrdio na temelju u postupku izvedenih dokaza, osobito nalazi i mišljenja vještaka financijske struke, prvostupanjski sud je pravilno primjenio materijalno pravo kada je tuženu kao nepoštenog stjecatelja obvezao da tužiteljici isplati tražene novčane iznose sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje tijeku od dospijeca odnosno od uplate pojedinih mjesečnih iznosa do konačne isplate, kako to nalažu odredbe članka 1115. ZOO koji reguliraju opseg vraćanja kod stečenog bez osnove, koje se odgovarajuće primjenjuju i kod vraćanja primljenog temeljem ništetnih ugovornih odredaba.

57. Sud smatra da nije osnovan prigovor radi prebijanja. manje kamatne stope proizlaze iz činjenice što je banka jednostrano mijenjala kamatnu stopu (pa i niže) a manje plaćeni anuiteti zbog tečajne razlike CHF koja cijeneći naprijed navedeno nije bila jasno predložena pa tužena ne može crpiti koristi iz svog nezakonitog postupanja. Plaćanjem anuiteta tužiteljica nije ništa primila pa stoga ne postoji niti obveza vraćanja nečeg što nije primila, a a time niti tražbina tužene po osnovi ništetnih ugovornih odredbi, dok je osnovan prigovor zastare budući je od prvog dospelog iznosa i postavljanja prigovora radi prebijanja 21.1.2020. nastupila zastara, te zastarjelo potraživanje nije moguće prebiti a tuženu ne štiti kolektivna tužba za zaštitu potrošača, koja je prekinula zastaru u odnosu na potraživanje tužiteljice.

58. U odnosu na konverziju i rješenje vsrh, Gos-1/2019- 36

Vezano za tuženikov pozivanje na Rješenje od 4. ožujka 2020.g. ističe se da isto rješenje više nije primjenjiva, budući je isto u pogledu obeštećenja potrošača te vezanosti potrošača za aneks (dodatak) ugovora kojim je izvršena konverzija ugovora u suprotnosti s Presudom Suda Europske unije C-452/18 od 9. srpnja 2020.g., kao obvezujućem tumačenju europskog prava.

Naime, istom odlukom je sud EU odlučio sljedeće:

“1. Članak 6. stavak 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da mu se ne protivi mogućnost da odredba ugovora koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač, a za koju se u sudskom postupku može utvrditi da je nepoštena, valjano bude predmet ugovora o obnovi između tog prodavatelja robe ili pružatelja usluga i tog potrošača, kojim se potonji odriče učinaka do kojih bi dovelo proglašavanje te odredbe nepoštenom, pod uvjetom da je to odricanje rezultat slobodnog i informiranog pristanka potrošača, što je na nacionalnom sudu da provjeri 2. Članak 3. stavak 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se za odredbu ugovora koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač kako bi izmijenili potencijalno nepoštenu odredbu prethodno sklopljenog ugovora odnosno kako bi uredili posljedice njezine nepoštenosti može smatrati da se ni o njoj samoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, prema potrebi, može proglasiti nepoštenom.

Članak 3. stavak 1., članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev transparentnosti koji na temelju tih odredaba obvezuje prodavatelja robe ili pružatelja usluga podrazumijeva da se prilikom sklapanja ugovora o hipotekarnom zajmu uz promjenjivu kamatnu stopu u kojem se utvrđuje odredba „o

najnižoj kamatnoj stopi" potrošaču mora omogućiti da shvati ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz mehanizma koji pokreće ta odredba o „najnižoj kamatnoj stopi“, osobito stavljanjem na raspolaganje informacija o prošlim kretanjima indeksa na temelju kojeg se kamatna stopa izračunava. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13, u vezi s točkom 1. podtočkom (q) njezina Priloga, kao i njezin članak 6. stavak 1. treba tumačiti na način da- odredba sadržana u ugovoru koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač kako bi razriješili postojeći spor, a kojom se potrošač odriče isticanja pred nacionalnim sudom zahtjeva koje bi mogao istaknuti da nema te odredbe, može se smatrati „nepoštenom“, osobito ako navedeni potrošač nije mogao raspolagati relevantnim informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz te odredbe proizlaze;- tog potrošača ne obvezuje odredba kojom se on u budućim sporovima odriče podnošenja sudskih tužbi utemeljenih na pravima koja izvodi iz Direktive 93/13.”

59. U svom nalazu i mišljenju sudski vještak Marijan Jović je naveo:

Dana 27.05.2023. tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti dijela Ugovora o kreditu koji se odnosi na odredbe o promjeni tečaja švicarskog franka od strane kreditora. Kredit pod brojem 5103808811 je ugovoren dana 29.01.2008. godine između ostavitelja tužitelja kao korisnika i Banke kao davatelja kredita na iznos od CHF=57.000,00 na rok otplate od 204 mjeseci. Iskorišten je u iznosu od CHF=57.000,00. Isplaćen je u kunama prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja 1CHF=4,5406 Kn, dok je naplata mjesečnih anuiteta vršena po srednjem tečaju kreditora na dan plaćanja. Početna je ugovorena promjenljiva kamatna stopa iznosila 8,25% postotnih poena godišnje, a početni anuitet 520,53 CHF plativo u kunama po srednjem tečaju kreditora na dan plaćanja. Prvi anuitet je dospio 01.04.2008. godine. Banka je u tijeku otplate mijenjala kamatnu stopu zbog čega se mijenjao i iznos naplaćenog anuiteta. Kredit je dodatkom ugovora konvertiran u kredit s valutnom klauzulom Eura, te je iz navedenog razloga obračun vještaka napravljen do obračuna konverzije 30.09.2015. Ostavitelj tužitelja je po izvršenom obračunu konverzije na dan 30.09.2015. preplatio iznos od 41.323,50 Kn (5.484,57 Eura), a koji je tuženik tužitelju vratio kroz otplatu 50% anuiteta konvertiranog Eura kredita Dokumentacija u spisu koja prileži tužbi je dostatna za točan izračun anuiteta koji su bili ugovoreni, kao i anuiteta koji su naknadno mijenjani. Zbog mijenjanja kamatne stope je došlo do povećanja mjesečnog anuiteta kojeg je tužitelj uredno plaćao. Tijekom cijelog razdoblja otplate su se anuiteti u kunskoj protuvrijednosti mijenjali i sukladno promjeni tečaja švicarskog franka. U tablici koje prileže ovom nalazu je prikazan obračun razlike plaćanja kredita usporedbom primjene tečaja korištenog pri isplati kredita i stvarno korištenog tečaja. U tablici nisu uključene negativne razlike za vrijeme nižeg tečaja otplate od tečaja isplate kredita, već su tzv. negativne razlike prikazane u zasebnoj tablici u prilogu. Pojedini su anuiteti dijelom i manje naplaćeni zbog nižeg tečaja CHF/Kn od tečaja korištenog pri isplati kredita.

Povećanje iznosa anuiteta zbog promjene tečaja CHF/KN su prikazani u stupcu br. 7 (u Eur stupac 8), a dobiveni su razlikom umnoška naplaćenog anuiteta uz primjenu tečaja važećeg na dan plaćanja i umnoška naplaćenog anuiteta uz primjenu tečaja važećeg na dan korištenja kredita. Datumi od kojeg je tužitelj preplatio anuitete su po mišljenju vještaka datumi dospelja anuiteta čime se anulira obostrano zaračunata zatezna kamata. Tečaj po kojem sam obračunavao pojedinačne kunske protuvrijednosti na ime podmirenja anuiteta je primijenjeni tečaj važeći na dan plaćanja kako je i ugovoreno u Ugovoru o kreditu.

Vještvo je napravljeno sukladno Rješenju Općinskog suda u Splitu od 27. siječnja 2025. godine, u predmetu koji se vodi pod brojem P-2207/2023. Prilikom izrade vještva izvršen je uvid u priloženu dokumentaciju u spisu. Na osnovi podataka i izvršenog obračuna mišljenja sam: Ostavitelj Tužitelja (kao korisnik) i Tuženik (kao kreditor) su sklopili ugovor o kreditu broj 5103808811. Za plaćanje anuiteta je korišten srednji tečaj kreditora važeći na dan plaćanja. Konverzija kredita je izvršena sukladno zakonu, a sve su uplate iskorištene za podmirivanje simuliranog Eur kredita. Ostavitelj Tužitelja je po izvršenom obračunu konverzije na dan 30.09.2015. preplatio iznos od 5.484,57 Eur, a koji je tuženik vratio kroz otplatu 50% anuiteta konvertiranog Eur kredita. Polovica navedenog iznosa jednaka je 2.742,29 eura. Ostavitelj Tužitelja je kao korisnik kredita zbog primjene valutne klauzule i mijenjanja tečaja CHF u odnosu na kunu u razdoblju cjelokupne otplate platio pojedinačne veće iznose anuiteta od anuiteta koji bi bili plaćeni da je tijekom cijelog razdoblja otplate primijenjen tečaj CHF u odnosu na kunu prema kojem je kredit isplaćen ukupnom iznosu =7.645,43 Eur. Polovica navedenog iznosa jednaka je 3.882,71 Eur. Navedeni iznosi su kumulativ mjesečnih iznosa dospjelih sukladno otplatnoj dinamici kredita. Izračun tzv. negativne tečajne razlike Ostavitelj Tužitelja je kao korisnik kredita zbog primjene valutne klauzule i mijenjanja tečaja CHF u odnosu na kunu, za vrijeme nižeg tečaja od tečaja po kojem je isplaćen kredit, platio pojedinačne manje iznose anuiteta od anuiteta koji bi bili plaćeni da je tijekom cijelog razdoblja otplate primijenjen tečaj CHF u odnosu na kunu prema kojem je kredit isplaćen ukupnom iznosu =27,23 Eur. Polovica navedenog iznosa jednaka je 13,62 Eur. Navedeni iznos je kumulativ mjesečnih iznosa dospjelih sukladno otplatnoj dinamici kredita

60. Sud u cijelosti poklanja vjeru nalazu i mišljenju sudskog vještaka Marijana Jovića čiji nalaz i mišljenje je stručan i argumentiran i isti je vještak utvrdio razliku zbog promjene kamatne stope kao i promjene tečaja CHF kao i utvrdio visinu potraživanja u odnosu na glavni i podredni tužbeni zahtjev, kao i u odnosu na izjavljeni prigovor radi prebijanja. U svojoj dopuni vještva isti vještak je u cijelosti otklonio prigovore stranaka.

61. S obzirom na recentnu sudsku praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, tužiteljici pripada pravo samo na Zakonske zatezne kamate a ne na glavnice kako je to i određeno u izreci ove presude, pa je tužiteljici trebalo dosuditi samo zakonske zatezne kamate a odbiti dio tužbenog zahtjeva za isplatu glavnice.

62. Zbog svega iznesenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

63. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/91, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14, dalje ZPP) a isti troškovi se sastoje od sastava tužbe 100 bodova, sastava podneska od 21.10.2024. 100 bodova, pristupa na ročište od 29.10.2024. 100 bodova, sastava podneska od 20.01.2025. 100 bodova, pristupa na ročište od 27.1.2025. 100 bodova, sastava podneska od 15.03.2026. 100 bodova, pristupa na ročište od 16.03.2026 100 bodova, pristupa na ročište od 18.06.2026. 100 bodova, pristupa na objavu 50 bodova, odnosno ukupno 850,00 bodova što uz vrijednost boda s paušalom od 2,00 eura daje iznos od 1.700,00 eura koji iznos je uvećan na ime 25 % PDV-a, odnosno 425,00 eura trošak vještačenja 300,00 eura i pristojbi tužbe 41,94 eura te zbrajajući te iznose dolazi se do iznosa od 2.466,94 eura koji iznos je i naveden u izreci ove presude.

U Splitu, 21. srpnja 2026.

S U D A C

DRAGAN RAMLJAK

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana objave odluke. Žalba se podnosi putem ovog suda za županijski sud u 3 primjerka.

DNA:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćniku tuženika
- u spis

Broj zapisa: **9-3088b-017f5**

Kontrolni broj: **0b509-224ee-64721**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.